

het lot, — omdat het wreed was geweest met haar; — zonder te bedenken dat het oneindig wreeder is met anderen. — —

De deur ging open. — Een opgewekte meisjesstem begroette haar in den donker: „Dag Mathilde; — ik kan je niet zien; — maar Antje zegt dat je tóch hier bent.”

Mathilde richtte zich wat op, eigenlijk onwillig wordend om dat ongewenscht bezoek. Want zij ontving bijna niemand in haar afzondering. Maar haar schoonzuster kon ze immers niet het recht ontzeggen, aldus, ongevraagd, tot haar door te dringen.

Ze was zijn eenige zuster. En hij had veel van haar gehouden. Daarom vooral duldde zij haar.

Want, 't was niet meer dan dulden. — Zij kon dat mooie, levendige, opgewekte, gelukkige jonge-meisje, dat zoo op hèn geleek, nooit aanzien nu, zonder jaloersch te worden van haar niet kennende smart. Die bevoorrechte wist van 't leven immers niets dan de vreugde ervan, zag alleen de zonzijde. In huis bij een oom en tante die haar als hun eigen dochter vertroetelden en liefhadden, werd ze behandeld, verwend, als 't éénige kind des huizes. En overal waar ze kwam won ze dadelijk de vriendschap der menschen, met haar aardig gezicht, haar innemende manieren. Zij ging veel uit, werd veel gefêteerd, en meer dan éénmaal had ze kunnen trouwen als ze gewild had. „Men” verwonderde er zich wel eens over waarom ze 't niet deed. — Maar „men” was ten slotte overeengekomen: — „Omdat ze er geen behoefte aan had, — het veel te prettig vond dat zorgeloos leventje te laten voortduren bij oom en tante.” — Mathilde, zoolang ze zelve zoo overgelukkig was, had het heel goed met haar schoonzuster kunnen vinden. Ze verschilden te veel in karakter om intiem met elkaar te wezen; maar ze apprecieerden elkander toch hartelijk. Ze „winkelden” samen, en raadpleegden elkaars smaken, en Lizzie kwam helpen als er iets te doen was bij haar broer, en Mathilde vroeg haar schoonzuster met hen mee wanneer zij en haar man naar een concert of een opera gingen. — Het was een goede, prettige verstandhouding geweest.

Maar nu, sinds het groote leed over Mathilde gekomen was, nu wilde zij van Lizzie niets meer weten. Andere gelukkige menschen kon ze van haar deur terugwijzen. Want ze was afgunstig van 't geluk van die anderen. Maar Lizzie moest ze wel ontvangen. — En Lizzie bracht een atmosfeer mee van zorgeloosheid, van levensvreugde, die op haar zenuwen werkte. — Ruw bijna had ze ook haar pogen van troosten-willen teruggewezen. Wat wist eene als Lizzie van haar smart! Hoe kon zij, het niet-liefhebbende jonge meisje, iets begrijpen van haar onzegbaar vrouwenleed. En ieder vriendelijk gezegde dat de andere haar gaf beantwoordde ze met een heftigen uitval. — „Wat weet jij er van? — Jij kunt me immers in 't geheel niet begrijpen. — Jij weet niet wat ik voel, — jij die nooit hebt liefgehad!”

Lizzie eindigde met het troosten-willen op te geven. Als ze kwam speelde ze het liefst met het kind, waarvan ze zooveel hield, en dat haar al tegenkraaide van plezier in haar hem-liefhebben; waarvan hij met fijn kinderinstinct begreep; of wel, ze trachtte Mathilde afleiding te geven door verhalen van de buiten-